
Danmarkssang

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Danmarkssang", i: *Mindeudgave Digte*, side: 265, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Danmarkssang

Danmark, Land af Hav og Himmel,
Blæst og Bygers Bo,
dine Øers muntre Vrimmel,
Jyllands mørke Ro!
Gøded tusind Aar din Have
med vort Blod, vor Graad –
nu gror Kom paa Fædres Grave,
Daad af deres Daad.

Sangen stiger fri og fager.
Tankens Baun staar tændt.
Ven er Bonden med sin Ager,
Sindet opadvendt.
Havet helt til Verdens Ende
fører fra din Dør
ud til Togter dine Svende
rask som altid før.

Blæsten Dannebrog hæver,
Friheds Aandedræt!
rødt og hvidt vort Blod det kræver,
jamen kun for Ret.
Som med Sejr det stjerneblinked
frem for Danskens Lejr,
det til Kamp os altid vinked
for det sandes Sejr.

Dansk var Moders Røst, der byssed
os for Stød og Rift,
og den Pigemund, der kysse
frem os til Bedrift.
Dansk hvert Ord, der Hjertet ildner
og gør Synet klart,
og den Bøn, som Sjælen stilner
i før sidste Fart.

Lidet Land. Men stort er Norden.
Hil vor Fremtids Hjem.
Fast paa fagrest Del af Jorden
bor vi Brødre fem.
Lang Tid skilt af Bagateller
rækker nu vi Haand.
Ud af Prøvelserne vælder
Broderskabets Aand.

Hvad vi virked, drømte, digted,
Moder, alt er dit.
Selv naar vi dig dybest svigted,
tilgav du os blidt.
Aldrig mer skal Sværd i Skede
prisgi'e Fædres Stavn.
Selv til Døden er vi rede,
Danmark, for dit Navn.

Løft mod Himlens Morgenrøde,
I paa Mark og Hav!
ja, og alle Danmarks døde,
løft fra jeres Grav,
af vor Tak kærmanderandet,
Bønnens Offerskaal:
Gud bevare Fædrelandet,
Folk og Modersmaal!